

MOTÝČ

I. DIEL

REKVIEM
PRE
ANJELA

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

EKVIEM
PRE
ANJELA

Copyright © Michaela Ella Hajduková 2019
Design © Motýľ design 2019
Cover photo © Ilina Simeonova/Trevillion Images
and Slava Gerj/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2019

ISBN: 978-80-8164-190-9

I. DIEL

DREKVIEM
PRE
ANJELA

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

„Šialenstvo oslabuje myseľ
a choroba oslabuje telo, ale nič nezničí dušu tak
ako strata skutočnej lásky.“

Fiona Paulová – Jed

PROLÓG

Hlboko pod hladinou oceánov, v nepreniknuteľnej čiernej tme, kam sa neodvážia ani morské živočíchy, je temné miesto. Obrovské, rozsiahle útesy plné skalných terasovitých palácov. Rady mocných stĺpov so zdobenými hlavicami a kamenné strechy obrastá podmorská zeleň. Na prvý pohľad sa zdá, že je to miesto zakliate v čase. No je chránené nepreniknuteľnou stenou, ktorú nevidieť. Za ňou bujnie život.

A prebýva to najkrajšie zlo.

V rozľahlej sieni najhonosnejšieho zo skalných palácov znela hudba a všetci sa zabávali. Zo stropu padali na steny čierne drapérie pretkané zlatom, lemujúce slepé okná. Tóny ponurej rýchlej hudby podfarbovali plamene. Zvíjali sa vo vzduchu, vládli im polonahí muži s čiernymi šatkami previazanými očami. V rukách mali reťaze so zapálenými koncami, ktorými točili a vo vzduchu vyčarúvali pôsobivé obrazce z ohňa. Baviaca sa spoločnosť jedla, pila a sledovala mužov, ktorí pre zábavu krotili plamene.

Muž v zlatej maske a čiernom rúchu sedel pohodlne na zdobenom stolci a sledoval ženu po svojej pravej ruke. Vedela, že to robí, ale nereagovala hneď. Tvárila sa, že si prezerá bohato prestretý stôl a čokoládovú fontánu obloženú kúskami ovocia. Potom zodvihla čiernou predĺženou linkou obrúbené oči a rozhládla sa po priestore. Kamenné steny zdobili svietniky plné sviec, so záujmom sledovala tancujúce plamienky nad knôtmi. Zámerne nechala knieža čakať, vedela, že ona jediná si to môže dovoliť.

Pohľad sa jej pristavil na veľkom akváriu vsadenom v kamennej stene. Práve doň vkĺzli tri inferie. Tancovali ladne, odeté iba v žiarivých plameňoch. Mnoho mužov si ich prezeralo a určite uvažovalo nad tým, kedy skončia. Krútili sa vo vode a plamene za nimi viali ako šaty.

Celej parádnej miestnosti dominovali žiarivé farby. Žltá, oranžová, ohne a zlato.

Napokon to nevydržal a natiahol k nej ruku. Prešiel prstami po jej nahom pleci a sklúzol nimi na rameno. Inú ženu by z toho letmého dotyku iste obsypali zimomriavky. Nie však ju. Avšak dosiahol, čo chcel. Pomaly otočila tvár k nemu.

„Dostal som chuť na čokoládu,“ prižmúril oči za zlatou maskou a ona sa pousmiala.

„Iste, tvoje želanie je mi rozkazom.“ Majestátne vstala a pomalými pohybmi si rozopla plochý plátový golier žiariaci farbami, ktorý jej zakrýval i zdobil hrud'. Položila ho na veľký stolec, z ktorého sa práve postavila, a otočila sa. S pohľadom upreným do očí kniežata sa posadila na stôl a potom si ľahla. Zodvihla ruku s náramkami, spôsobne namáčala kúsky ovocia do čokolády a ukladala si ich na svoje polonahé telo.

Vstal, týčil sa nad ňou v čiernom rúchu so zahalenou tvárou a jediným pohybom zbavil jej telo bielej suknice. Zasmiala sa, keď jej chytil ruku a prsty od čokolády nasmeroval do svojich úst. Nahlas zastonala a prehla telo, keď pocítila, ako jeho jazyk tancuje pomedzi jej prsty. Potom sa k nej sklonil a nekonečné minúty ju trápil tým, že jedol z jej tela.

„Najvyšší, prosím o slovo.“

Žena otvorila oči a otočila hlavu vtedy, keď i knieža. Obaja uvideli kľačať pred sebou muža so zlatými vlasmi a zlatou pokožkou.

„Počúvam.“

„Všetko je pripravené, môžete prejsť do arény.“

„Výborne!“ Muž sa narovnal, mávol rukou a ženino telo bolo v okamihu čisté a zahalené bielou suknicou. Pomohol jej vstať, pričom jeden druhého prebodávali veľavravnými pohľadmi. Postavila sa vedľa neho, on vystrel ruku a ona položila svoju na jeho.

„Priatelia!“ zvolal a spoločnosť sa okamžite pozrela jeho smerom. „Naše Alimoniálie – Slávnosti jedla – tradične pokračujú Hrami. Podte,“ pohl sa a očarujúcu ženu po svojej pravici viedol so sebou. Svoj farebný golier nechala prevesený cez opierku stolca.

Baviaci sa so smiechom a s očakávaním presunuli von zo siene a po krátkej chodbe vyšli priamo do ohromnej arény zaliatej svetlom.

Knieža viedlo ženu do zlatej lôže na červeným zamatom vystlané sedadlá. Posadila sa, ale on ostal stáť, kým všetci nezaujali svoje miesta. Rozhliadol sa po dave mužov a žien a znova prehovoril.

„Považujem Hry za otvorené. Vypustite ľudské ženy.“

Dav zašumel očakávaním, keď sa jedny z dverí otvorili a dovnútra vsotili päť žien. Boli vydesené, vlasy mali rozstrapatené, luxusné šaty potrhané. Nevyzerali tak spokojne ako na začiatku Alimoniálií. Postávali pri stene a s hrôzou sa pozerali hore, kde videli baviacu sa spoločnosť. Ozval sa gong a aréna stíchla. Bolo počuť iba zrýchlený dych ľudských žien a plač jednej z nich.

Na druhom konci arény sa so škripotom začali pomaly otvárať mreže klietky. Mohli ich namazať, ale nechceli. Vrzgot kovu o kov privádzal obeť do šialenstva. A keď vykukla von ohyzdná hlava, ženy revali od strachu. Ešte ju však držali reťaze. Obluda hrabala rukami s pazúrmí po zemi a zabárala sa do nej nohami s kopytami. V okamihu zavetrila ženy, preto sa pokúšala vytrhnúť z reťazí. Obeť sa natisli k stene, krvi by sa v nich nedorezal.

„Vaše stávky!“ ozval sa v priestore hlas a bytosti jedna po druhej hádali, ako dlho vydržia ženy v aréne. Teda... ako dlho bude trvať oblude, kým nedostane aj tú poslednú, kým nevypustí dušu pod jeho obludným telom. Vzrušene debatovali a sledovali turpisa, ako sa pokúša vytrhnúť zo zovretia reťazí. Keď z neho spadli, ženy od strachu zbledli, jedna stratila vedomie, a kým sa ďalšia stihla nadýchnuť, turpis po nej so zavytím skočil.

1. KAPITOLA

Na palác padali posledné lúče zapadajúceho, ešte stále horúceho slnka. Priestranná terasa bola zahalená bielymi závoji, s ktorými sa teraz pohrával podvečerný vietor. V strede širokého plytkého bazéna, do ktorého sa zo všetkých strán vchádzalo po schodoch, sedela nahá žena. Pleť sa jej leskla od vody, ktorú na ňu z farebných mís liali dve otrokyne stojace vo vode. Steny kúpeľnej miestnosti zdobili žiarivé maľby. Žena ju zbožňovala, trávila v nej veľa času.

Dve otrokyne opustili bazén a chceli priniesť ľahučký plášť, ale žena zodvihla ruku a zastavila ich. Pochopili a odišli. Žena sa usmiala a ľahla si na hladinu plnú kvetov. Sledovala strop majestátnej izby prepojenej s terasou, ale vlastne videla niečo celkom iné. Sledovala jeho. Cítila jeho príchod, len čo vkročil na jej územie. Videla ho, ako pomalým, rozhodným krokom kráča po ulici a blíži sa k jej palácu. Elegantne vystúpil po schodisku medzi zeleňou hýriacimi visutými záhradami a stĺpovou sieňou vošiel dovnútra paláca. Nik ho nezastavil, nemal dôvod.

„Čo ťa privádza do Káhiry?“ ozvala sa, ešte stále kľačiac v kúpeli, chrptom k nemu. Až potom vstala a dopriala mu pohľad na svoje nahé telo. Aj ona si ho premerala. V tmavom obleku ušitom na mieru vyzeral veľmi dobre.

„Chcel by som s tebou hovoriť, Najvyššia,“ prehovoril, zároveň si klakol na jedno koleno a uklonil sa. Sledoval, ako jej dve otrokyne pridržali jemný plášť a ona si ho obliekla. Okolo pása si previazala zlatý opasok a bosá sa vrátila k nemu.

„Tak vitaj,“ usmiala sa a skúmavo sa mu zahľadela do očí. „Môžeme sa tváriť, že si v Egypte iba kvôli mne. Nepodceňuj však moje schopnosti. Viem, že ju sleduješ.“

„Tebe neujde nič,“ venoval jej uznanlivý úsmev.

Vykročila a on ju nasledoval. Míňali dievčatá so sklonenými hlavami oblečené v jednoduchých bielych šatách, ktoré kráčali okolo nich s misami ovocia a vínom.

„Stále si ich neobdarila žiadnou mocou?“ podpichol ju muž a ona sa zasmiala.

„Majú večný život. Čo viac si môžu priať? Sú moje, patria mi, nemajú ani len mená. Volám ich otrokyne, lebo sa to k nim hodí. Slúžia všetkým mojim vrtochom,“ venovala mu úsmev a spolu vykročili dolu schodmi.

Žena sa nadýchla, a keď obe ruky pritlačila na teplú stenu s obrazcami Slnka, Mesiaca a planét, kamenné krídla dverí sa pomaly otvorili.

Muž jej ponúkol ruku a ona ju prijala. Vkročili spolu do zdanlivo nekonečného priestoru, kde bol večný slnečný deň a nevládol tam čas.

Iba ona.

2. KAPITOLA

„... lietadlo spoločnosti Air Cairo práve pristáva na *Fiumicino – Aeroporto Internazionale Leonardo da Vinci*. Ďakujeme, že ste využili služby...“

Prudko som vydýchla a zamračila som sa. V ruke som stále zvierala pero, ktoré zastalo na papieri, keď ma vyrušilo hlásenie. Pokúšala som sa napojiť na pretrhnutú niť myšlienok, no nešlo to. Vedela som, že je to márnny boj – ak ma raz čosi vyruší, nápad je nadobro preč. Otrávene som zbalila zápisník s novými textami do čiernej vybijanej kabely a čakala som, kým lietadlo pristane. Dlhé vlasy som si zhrnula dopredu a nechtami netrpezlivo poklopkávala po sedadle. Napokon sme konečne pristáli a masa cestujúcich pomaly opúšťala lietadlo. Nasadila som si slnečné okuliare a pridala sa k davu.

Ako som však kráčala po letiskovej hale s kufríkom na kolieskach a moje červené lodičky vyklopkávali po podlahe, uvedomovala som

si pohľady ľudí okolo. Spoznávali ma. Na jednej strane sa mi to páčilo, lebo to znamenalo, že hviezda mojej slávy si pekne razí cestu nahor, na druhej strane som uvažovala, čo to znamená pre môj život.

„Arienne! Arienne!“ Otočila som sa za známym hlasom. Madda mi mávala ostošesť a hrnula sa ku mne. Za ňou stál Silvano, môj manažér.

„Tak čo, aký bol Egypt? Nabudúce pôjdem s tebou,“ vrhla sa na mňa a objala ma.

„Buď rada, že na teba len volala. Odhovoril som ju od bláznivého nápadu, aby napísala tvoje meno na transparent.“ Silvano mi vtisol na líca dva bozky a vzal môj kufor.

„Výborne, Madda, super nápad,“ smiala som sa, no predstava transparentu s mojím menom na letisku sa mi vážne nepozdávala.

Silvano zodvihol zrak a ja som sa otočila. Hneď som zistila, na čo pozerá. Za mnou postávalo v hlúčiku asi päť tínedžeriek. Chichotali sa a strkali do seba. Napokon sa jedna oddelila od kamarátok.

„Ste Arienne, však? Nie len jej dvojníčka.“ S nádejou v hlase si ma premerala, a keď som súhlasne prikývla, s krikom ma obstúpili. Odstrčili Silvana a natáhovali ku mne ruky s cédečkami a perom.

„Jasné, samozrejme, ako sa voláš? Giovanna?“ postupne som sa pýtala každej dievčiny a podpísala im svoje cédečko, ktoré držali v rukách. Boli také šťastné, hovorili jedna cez druhú, ako zbožňujú moje pesničky a mňa. Napokon jedna z nich, Christine, poprosila o spoločnú fotku. Nemala som dôvod nesúhlasiť, fanúšikovia sú základ každého speváka. Keď konečne odišli a ja som sa chcela pripojiť k Madde a Silvanovi, zastavil ma neznámy muž. Celkom neznámy teda nebol. Všimla som si ho v lietadle. Neustále na mňa hádzal veľavravné casanovovské pohľady, akoby čakal, že si to s ním rozdam na záchode.

„Vedel som, že ste to vy, Arienne. Zblízka ste omnoho krajšia,“ zahlaholil blízko môjho ucha a ja som odstúpila. Fanúšikovia sú jedna vec a môj osobný priestor zas druhá. Napriek tomu, že mi bol tento „profesionálny balič“ vrcholne nesympatický, premohla som sa a usmiala sa.

„Áno, áno, som to ja. Ak dovoľíte, let bol dlhý a rada by som šla domov.“

Znovu mi zastal cestu. „Isteže, ale nemôžete mi odmietnuť spoločnú fotku, prosím. Iba jednu. Nestáva sa každý deň, že človek stretne úchvatnú a krásnu Arienne,“ venoval mi ďalší kompliment, no jeho reč bola úlisná.

Odfotila som sa s ním a potom sa pobrala za Maddou a Silvanom. Keď ich zbadal, zmyslel si, že sa mi tretíkrát postaví do cesty. Vydýchla som si až vo chvíli, keď som sa zvalila na zadné sedadlo auta. Začala som sa tešiť na súkromie svojho bytu. Otočila som sa na Maddu a počúvala všetky novinky, ktoré sa udiali, kým som si užívala krátku dovolenku.

3. KAPITOLA

Len čo som zišla z pódia, na ktorom som mala skúšku pred dnešným koncertom na oficiálnom otvorení zrekonštruovaného divadla, pobrala som sa do svojej šatne. Osprchovaná som teraz ležala na pohodlnej pohovke s vlasmi rozloženými na uteráku cez červený poťah, aby mi prirodzene uschli. Listovala som v novom čísle hudobného magazínu a počúvala Betty, ako si rozkladá všetky potrebné veci na stolík pod zrkadlo. Keď jej zazvonil mobil, so smiechom som zagúľala očami. Hoci ho mala poruke, nechala ho chvíľu vyzváňať a so zasneným výrazom počúvala melódiu. Tú istú mala už dosť dlho, bol to jej obľúbenec Niccolo Lombardi, fenomenálny violončelista.

„Ešte vždy si z neho namätko?“ smiala som sa.

„Oh, teraz omnoho viac. Dnes vystupuje aj on, mal skúšku pred tebou, čakala som pod pódium a bol taký milý, že mi dovolil urobiť si s ním selfie!“ rozplývala sa.

„Milý?“ neveriaco som sklonila časopis. „Počula som o ňom všeličo, ale slovo milý tam nikdy nebolo.“

„Ach, áno. Tvári sa tak trochu ako studený cencúľ, ale keď ma objal, aby sme sa mohli vyfotiť, poviem ti, že som sa z neho roztápala.“

Iba som sa zasmiala. Nebola jediná. Niccolo nemal bohvieakú dobrú povest', no napriek tomu si ženy išli za ním zodrať nohy. Vraj bol arogantný a cynický. A poriadny casanova. Sukničkář bolo na neho údajne prislabé a pripekné slovo, čo v podstate bolo aj casanova. Ženy po jeho boku nazývali novinári veľmi výstižne – jeho nová obeť.

„A podpísal mi svoje nové cédečko *Pandemonium*,“ pokračovala ďalej. „Ak ťa vôbec neberie, tak to si asi jediná na celom svete.“

„Tak to určite nie som. Nehovorím, že ma neberie. Vyzerá veľmi dobre aj jeho hudba je fantastická,“ pripustila som a Betty mi rozohnene skočila do reči.

„Fantastická?! Je fenomenálna, zimomriavková, burácajúca, orgazmická, hypnotizujúca, paralyzujúca...“ vymenúvala prívlastky, ktorými ho častovali hudobní kritici i fanúšikovia. „Keď skončíš, musíš ísť so mnou. Máme objednanú jednu z lôží, nechcem tam vyzerať ako trápna pubertiačka.“

Musela som sa rozosmiať, lebo presne tak pôsobila.

„Pôjdem, ale len kvôli tebe. Naživo som ho ešte nepočula,“ súhlasila som, lebo som bola popravde zvedavá, či reči o jeho fenomenálnom talente nie sú iba prehnaným a dobrým marketingovým ťahom.

„Som pripravená. Idem si vybaviť telefonát, volala mi Madda. Keď sa vrátim, môžeme sa do toho pustiť.“ Vzala si mobil a vybehla z mojej šatne. Znova som otvorila časopis, a keď som otočila stranu, pohľad mi padol rovno na tvár toho, ktorého Betty pred chvíľou ospevovala. Musela som uznať, že vyzeral skutočne úžasne. Čierne vlasy mu neupravené padali okolo tváre a z tmavých očí nešlo nič dobré. Vedľa fotky som si všimla obrázok jeho nového albumu. Kritici znova nešetřili chválami. O jeho niekoľkoročnej kariére som nevedela toho veľa. Asi pred šiestimi rokmi spravil dieru do hudobného sveta cédečkom *Trinásta symfónia*. Hral na violončele, vedel s ním skutočne robiť divy. A priam geniálne prepájal klasiku a rock.

Jeho hudba bola atmosférická. Známy však bol aj svojimi postelovými avantúrami, ktoré s radosťou vyťahoval na svetlo sveta bulvár.

Moja kariéra nemala taký rýchly a hladký štart. Musela som si ju tvrdo vydrieť. Ako pätnásťročná som začala spievať v kluboch. Samozrejme, tvárila som sa, že mám viac. Po jednom koncerte prišiel za mnou Silvano Marinelli a povedal mi, že som fantastická a že spraví zo mňa hviezdu. Namotal ma na sladké reči a ja som mu uverila. Spočiatku to skutočne vyzeralo, že sa snaží pre mňa niečo urobiť, no skoro som zistila, že za to dačo očakáva. Po jednom z koncertov, ktoré mi vybavil, vtrhol do mojej šatne, pritisol ma o stenu a ešte mi povedal, aby som nerobila drahoty. Facka, ktorú som mu vzápätí strelila, mu sadla ako uliata a mňa z nej ešte niekoľko minút štípala dľaň. Naša krátka spolupráca sa skončila. Ibaže Silvano sa nevzdal.

Zahltil mi odkazovú i mailovú schránku ospravedlňeniami. Vraj bol idiot, že sa to už nestane a že som naozaj skvelá a on nechce o mňa ako o speváčku prísť. Kašlala som na neho i jeho správy. Čakával ma na ulici a donekonečna sa mi ospravedlňoval. Skúšal to i cez moju kamarátku a spolubývajúcu Maddu a cez moju druhú kamarátku a osobnú maskérku Betty, až ma napokon jeho večný pohľad zbitého psa zlomil a dala som mu ešte jednu šancu. Nesklamal ma. Odvtedy sa pasoval nielen do úlohy môjho manažéra, ale aj akéhosi staršieho brata a ochrancu.

Odvtedy prešlo sedem rokov a ja som tú šancu nikdy neolutovala. Iba vďaka nemu som dnes tam, kde som. Do smrti však nezabudnem na výraz jeho tváre, keď som mu prezradila, že mám len päťnásť. Stratil farbu rýchlejšie ako starý televízor.

„Tak som tu,“ prerušila moje spomínanie Betty. Vstala som a presunula sa k stolíku so zrkadlom.

„Čo chcela?“

„Bude meškať. Zasa nejaké problémy so sestrou.“

Nepýtala som sa. Madda a jej sestra... to bolo na samostatnú knihu. Privrela som oči, pohodlne sa usadila a dovolila Betty, aby ma nalíčila a upravila mi vlasy.

Teatro Barocco v Ríme bolo zatiaľ prázdne, keď som stála na okraji pódia a pohľadom prechádzala lôže. Iba v zákulisí bol čulý pohyb technikov a asistentov, ktorí dohliadnu na hladký priebeh dnešného veľkého koncertu, na ktorom sa zúčastnia niekoľkí umelci. Divadlo prešlo výraznou rekonštrukciou a dnešný koncert je prvou akciou, ktorá sa v ňom koná. Betty mi navyše farbisto opisovala, ako ho v starých časoch stavali starí majstri.

Nevychádzala som z údivu z priestoru okolo seba, ktorý priam dýchal barokovou atmosférou, v ktorej bol kedysi dávno postavený. Zlatými reliéfmi a buclatými anjelikmi s drobnými krídlami zdobené balkóny dávali tušiť výnimočnú prácu dobových umelcov i úžasné schopnosti dnešných reštaurátorov. Nestačila som vnímať krásu všetkých stĺpov ukončených zdobenými hlavicami či okrasné balustrády vytočené do rôznych smerov. Napokon som vyvrátila hlavu a krútila ňou nad pomalovaným stropom.

Všetka technika bola dômyselne ukrytá v zlatej nádhere a červenom brokáte, ktorým boli potiahnuté sedadlá v lôžach. Moderný zásah bol čiastočne viditeľný pod pódium, kde zmizlo niekoľko radov sedadiel, aby sa tam zmestili stojaci návštevníci. Až o pár metrov ďalej sa ťahali červenou látkou čalúnené kaskády miest na sedenie.

Milovala som vystupovanie v takýchto priestoroch. Koncertné haly boli úžasné, ale tieto miesta mali vlastnú atmosféru, ktorá dýchala na mňa z každého pozláteného kúta.

„Arienne!“ Myšlienky mi preťal známy hlas a ja som sa okamžite otočila. Než som sa stihla spamätať, pribehla ku mne a objala ma. Vyzerala, že práve prišla. Vlasy mala stiahnuté v strapatom drdole, no ja by som ju spoznala kdekoľvek. Zbožňovala som ju od prvého počutia, a keď som prvý raz ako speváčka mala možnosť zoznámiť sa s ňou na jednom festivale, zahodila som všetky zábrany a okamžite za ňou šla. Laura Pausini – môj idol.

„Rada ťa vidím,“ opätovala som jej objatie a stále žasla nad tým, že sme sa spriatelili. Dojala ma k slzám, keď mi už pri našom prvom stretnutí nadšene opisovala, ako zbožňuje moju hudbu.

„Aj ja teba, musím letieť, len som ťa chcela pozdraviť. Práve som prišla, lietadlo malo meškanie. Musíme si dohodnúť stretnutie a porozprávam ti o Egypte. Bolo tam fantasticky, nabudúce to musíme napláňovať lepšie. Keby som vedela, že pôjdeš, presunula by som si termín.“

„Laura, podťe, o chvíľu bude na pódiu prvá skupina,“ stiahla ju za rameno jedna z asistentiek s mikrofónom na uchu. V rýchlosti mi zamávala a bežala do svojej šatne.

Pomalým krokom som sa vracala k tej svojej a práve uvažovala nad dnešným poradím, keď som do niekoho vrazila. Ospravedlňujúc som zodvihla oči a v tom momente som sa utopila. Videla som ho už v televízii i časopisoch, ale naživo to bolo celkom iné. Jeho pohľad bol magický a... taký chladný, až ma zamrazilo. Mierne sa zamračil, zamrmlal ospravedlnenie, obišiel ma a pokračoval svojou cestou.

Fúúú... na malý okamih ma popichalo ego. Čo som čakala? smiala som sa sama sebe v duchu. Že si bude pýtať autogram a selfie? Vykročila som, a kým som otvorila dvere šatne, myslela som na to, že ten čudný mráz v jeho očiach ma zarazil.

Moje prvé stretnutie s Niccolom Lombardim som dokázala pustiť z hlavy až vtedy, keď som pomaly vyplávala na pódium. V duchu som sa zasmiala, že to bolo správne slovo, lebo som mala na sebe šaty bez rukávov, vpredu dlhé nad kolená a vzadu po členky. Tvorili ich rôzne odtiene modrej na vrstvenom šifóne. Vznášali sa okolo mojich nôh ako vlny alebo oblaky na nebi. Obuté som mala rímske sandále, ktoré som často využívala. Viazali sa pod kolenami a tieto mali zlatú farbu. V rozpuštených hnedých vlnách sa mi vynímal na jednej strane hlavy jemný zlatý hrebeň.

V priestore sa ozvala hudba, ktorú vytvorila malá skupina hudobníkov na pódiu, čiastočne ukrytá v povievajúcich dlhých kusoch látky, ktorými ozdobili pódium na moje vystúpenie. Začala som spievať a kráčala ku kraju pódia. Les rúk pod ním sa striedal s lesom mobilov. Nadšene kričali, volali moje meno a ja som sa vznášala na vlnách eufórie. Toto som chcela dosiahnuť už vtedy, keď som ako

tínedžerka prvýkrát spievala v tom zastrčenom špinavom klube. Text jednej z mojich najznámejších piesní *Lost in Paradise* poznali naspamäť a ja som mala čo robiť, aby som udržala dojatie a dokázala spievať.

V tomto nádhernom priestore, kde na mňa žiarili svetlá a počúvala som výkriky fanúšikov, sa to stalo prvý raz. Mala som skutočne čo robiť, aby som zvládla predstavu, ktorá sa mi vtláčala do myšlienok. Zdalo sa mi, že som v tomto divadle sama. Je tu prázdno. A predsa ktosi... stojí za mnou a pri zvuku môjho hlasu kopíruje rukami moje telo. Cítim jeho prsty a v tej predstave slastne privieram oči, aj keď sa chcem brániť. Cítim, ako sa mi skutočne zduria bradavky a v tom momente vložím všetku silu do potlačenia predstavy. Až keď vybledne, uvedomím si, že tie ruky patrili Lombardimu.

Znova som na pódiu v plnej sále a vnímam fanúšikov. Som profesionálka, musím byť. Spievam ďalej, akoby sa celkom nič nestalo, akoby som len pred malou chvíľou celkom jasne necítila jeho ruky, akoby sa to dialo naozaj a nielen v mojej hlave.

Krátko po vystúpení vybehla na pódium Laura a zdravila baviaci sa dav. Kým som bežala do svojej šatne, lebo som mala v ústach poriadnu púšť, pokúšala som sa pochopiť, čo sa mi to na pódiu, dočerta, stalo!

Pred dverami som sa však zrazila s Betty, ktorá mi podávala vodu a potiahla ma za ruku po chodbe k lôžam, ktorú rezervovala pre nás. Cestu nám však sčista-jasna zastal Niccolo Lombardi. Betty zvyškla a ja som iba zarazene civela pred seba. Trochu nehanebne si ma premeral a ja som sa zamračila.

„Prepáčte, môžem s vami chvíľu hovoriť?“ oslovil ma a Betty mi okamžite pustila ruku. Mal trochu zastretý hlas a ja som sa pristihla pri tom, že chcem, aby ešte niečo povedal len preto, aby som ho mohla počúvať. A všimla som si ešte čosi. Vždy som si myslela, aj na fotkách tak pôsobil, že je starší. Vyzeral však tak na tridsať, možno čosi vyše tridsať rokov. Mal súmernú, zvláštnu krásnu tvár a tmavé prepaľujúce oči. A charizmu! Tá ma doslova zvalcovala.

„Počkám v lôži,“ vytisla zo seba a už jej nebolo.